

Kirsty Manningová

Ztracené klenoty

Zapomenutý poklad a dávné tajemství,
které skrývá klíč k rodinné historii.

Když Kate Kirbyová dostane nabídku napsat článek o pokladu nalezeném v roce 1912 v Londýně, netuší, že dosud neznámý příběh ji dovede až k její prababičce Essie. Jaké tajemství klenoty skrývají? A jak se náčrtek jednoho z nich dostal do Essiina zápisníku? Příběh o rodinných tajemstvích a ženské nezdolnosti, založený na skutečné události.

„Ztracené klenoty jsou autorčina zatím nejlepší kniha. Pohltil mě Essiin příběh; každá stránka dokonale zachycuje zármutek, chudobu a zoufalství. Vynikající historický román, který mohu jen doporučit.“

– Australian Women Writers

„Román Ztracené klenoty je založený na skutečném příběhu pokladu zvaného Cheapside Hoard. Během vyprávění o fascinující záhadě hladce přeskakuje mezi edwardiánskou Anglií a současným Londýnem. Příběh, neskutečně podrobný a podložený důkladným výzkumem, vás chytne od prvního řádku. Děj proplouvá historií a postupně odhaluje pouta mezi generacemi žen a jejich spojením se slavnými šperky. Dechberoucí, dekadentní... perfektní útěk do jiného světa. Tuhle knihu zbožňuji.“

– Sally Hepworth, autorka bestsellerů
Tajemství porodních bab, Tchyňě

Kirsty Manningová

Ztracené klenoty

Kirsty Manningová

Ztracené klenoty

Přeložila Radka Klimičková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je román. Jména, postavy, místa a události se v některých případech zakládají na historických událostech, jsou však použita fiktivně

THE LOST JEWELS © Osetra Pty Ltd. 2020
Published by Allen & Unwin, Australia
Translation © Radka Klimičková, 2021
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-706-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-705-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-142-7 (print)

Pro Henryho,
který mi znovu ukázal Londýn.
Zůstaň zvědavý, odvážný a sám sebou.

„V kráse je pravda, v pravdě krása.
Není třeba víc poznat z naší země širé.“

John Keats
Óda na řeckou vázu

Prolog

LONDÝN, 1666

Kouř byl tak hustý, že si musela zakrýt ústa zástěrou. Dlouhé copy měla dočerna seškvařené od poletujících oharků. Budou se muset ustříhnout, maminka se bude hrozně zlobit. Je ale třeba dodržet slib, který dala tatínkovi – musí to dovést do konce, i když v úzkých dlážděných uličkách řádí plameny.

Nikdo si zatím neušimne, že je pryč. Maminka je s miminkem na člunu, oba zabalení v tlustých vlněných dekách, které je chrání před padajícími uhlíky a jiskrami, a právě podplouvají pod Londýnským mostem. Dívka je nejdřív prosila. Potom matku i s dítětem jednoduše strčila na přeplněný člun právě v okamžiku, kdy za ní vybuchly sudy s olejem a lojem. Slíbila, že nastoupí hned na další loď.

„Mysli na miminko. Tatínek by...“

Ostrý východní vítr jí odtrhl slova od úst, a jakmile loď opustila molo, pohltil ji kouřový opar. Na nábrežní panoval chaos, rodiny vykládaly truhly a kožená vědra se svým nejcennějším majetkem. Koně frkali hrůzou a pohazovali hlavami. Údery kopyt zvonily na dlažebních kostkách. Zvířata měla uši strachy stažené dozadu.

Dívka byla vděčná, že jsou maminka a malý Samuel pryč. V bezpečí.

Nervózní kapitán se opřel nohou o dřevěnou přístavní hráz, aby se loď tolik nehoupala. Natáhl k ní ruku, ale dívka ustoupila zpět, otočila se na patě a utekla.

Běžela do kopce nahoru od Temže, dokud v dálce nespatriřla obrys věže katedrály svatého Pavla, vysoké a šedé proti oranžové obloze. Prodírala se davem zachváceným panikou, který proudil dolů k řece. Kameny v katedrále vybuchovaly jako střelný prach.

Zpomalila a opatrně našlapovala, dívala se na zem, aby se vyhnula stružkám roztaveného olova a splašků stékajícím po dlažbě. Prsty přejížděla po drsných dřevěných trámech, zatímco jí pod botami křupalo rozbité sklo.

Ve zdejších uličkách dívka až dosud žila a hrávala si tu. Cestou je všechny vypočítávala: Ironmonger, King, Honey, Milk, Wood, Butter... a potom Foster Lane.

Už je skoro doma.

Obě budovy obklopující jejich dům už stravovaly červené plameny. Muži s vyhrnutými rukávy se je marně snažili uhasit vědrys s vodou. Oheň syčel a hučel na zdech a dřevěných šindelech, jako by se lidem dole vysmíval.

„Utíkej pryč...“

„Už je pozdě...“

„... valník k Blackfriars...“

„... svatý Pavel hoří...“

Už se nemohla vrátit. Vždyť byla tak blízko domova.

A navíc tatínkovi slíbila...

Zběsilé zvonění z kostela St. Mary-le-Bow ji k sobě přitahovalo. Pomalu postupovala hustým kouřem. Když pod rukou ucítila povědomé litinové domovní číslo u vstupních dveří, vrazila do nich a podařilo se jí je otevřít.

Kolem cválali koně a lidé se snažili vydrápat na vozy, které mířily k dokům nebo za hradby města. Nikdo nevěnoval pozornost dívce, která vklouzla do domu s číslem třicet dva.

V hrudi jí pářilo, jako by se jí do ní s každým hlubokým nádechem dostával oheň. Vyhrkly jí slzy, ale otřela je špinavým rukávem. Teď nebyl čas se litovat.

Klekla si a po čtyřech lezla po perském koberci ve vstupní hale do malé místnosti za ní – do tatínkovy výjimečné dílny.

Hbitě si z krku stáhla stužku, na níž visel klíč. Kdykoli byl tatínek pryč na některé ze svých cest, nosila klíč schovaný pod oblečením jako talisman, který měl otce přivolat zpátky.

Požár zuřil stále divočeji. Rozbitými okny a otevřenými vstupními dveřmi se dovnitř dralo horko. Obklopilo ji praskání dřevěných krovů a domů v sousedství, jak se hroutily. Šindele na střeše začaly doutnat a hvízdát. Docházel jí čas.

Odemkla dveře a po úzkém schodišti pospíchala dolů.

Chladný sklep přinesl okamžik úlevy, oproti vřavě v ulicích tam vládlo ticho a klid.

Přidřepla si a rukama šátrala po zemi po povědomém hrbole v hliněné podlaze. Bylo to jejich tajemství a ona ho musela zachránit, věděla, že tatínek by to pochopil. Slíbila mu, že se postará o maminku a malého Samuela, ale mince, které maminka narychlo zavázala do svého šálu, nevystačí na dlouho. Spěšně zamumlala modlitbu, popadla lopatu opřenou v rohu a začala kopat.

I. kapitola

DR. KATE KIRBYOVÁ

BOSTON, SOUČASNOST

Cestu do Londýna za cheapsideským příběhem Kate navrhla editorka magazínu o luxusu Jane Riversová.

Zavolala, zrovna když Kate seděla u stolu v knihovně svého chátrajícího domu v Bostonu, usrkávala horkou čokoládu posypanou skořicí a chvěla se pod vlněnou dekou s přímotopem u nohou. Technicky vzato ten starý patrový dům z červených cihel stále vlastnili její rodiče – patřil rodině už po čtyři generace –, ale v tom průvanu, vlhku a zatuchlině dávných dnů nechtěl nikdo bydlet.

Nikdo kromě Kate.

Knihovna byla její oblíbená místnost – a také jediná, kterou opravila a dokončila. Velká, ale pohodlná, tři stěny od podlahy až po strop zaplňovaly police s knihami a stál tu i stůl jejího pradědečka a tyrkysově modrá pohovka, na níž Kate spala častěji, než byla ochotná přiznat.

Na zdi proti stolu visela zarámovaná stvrzenka za první parník *Esther Rose*, který praprarodiče koupili v roce 1914 a pojmenovali po praprababičce Essie. Přímo na stole pak stála zarámovaná fotografie Katiny nádherné tříleté neteře Emmy s jejich chlupatým psíkem Merkuciem. (Strašné jméno pro psa, ale její sestra Molly trvala na svém. Trpěla totiž slabostí pro vedlejší postavy

z Shakespearových her.) Vedle fotografie ležel deník, který si Kate začala vést před čtyřmi roky. Už do něj nepisala, vlastně s tím přestala po třičtvrté roce. Nedokázala ho ale vyhodit, dokonce ani uložit do krabice s ostatními vzpomínkami na ten rok.

A teď ten telefon. „Mohla bys zajet příští pondělí do Londýna a napsat ten velký investigativní článek? Myslím, že bychom tě tam potřebovali aspoň na týden. Víím, že je to na poslední chvíli...“ Janin hlas s přízvukem z východního pobřeží byl zdvořilý, ale Kate v něm vycítila naléhavou prosbu.

„A o co jde?“

„O cheapsideské klenoty.“

Kate ucítila mravenčení po celém těle. „Konečně! Koho jsi uplatila?“

„Slíbila jsem na oplátku za exkluzivitu titulku a dvě skládané stránky. Chceme to pokrýt dřív, než se k tomu dostane *Time*, *Vogue* nebo *Vanity Fair*. Londýnské muzeum právě dokončilo novou rekatalogizaci klenotů a nějaké restaurátorské práce. Bude to poslední šance se k těm klenotům dostat, než muzeum zhruba za rok přesídlí do West Smithfieldu. Už se nám ozývají inzerenti. De Beers, Cartier... všichni.“ Decentně se odmlčela. „Na téhle straně Atlantiku je o to velký zájem a je v tom spousta peněz – konkurence bude zuřit. Ředitel i šéf správní rady se můžou přetrhnout – jsou si jistí, že tohle téma zase přitáhne lidi k tištěným časopisům. Drahé kameny vypadají na papíře daleko líp než na monitoru.“

To byla pravda. Krásně nasvícená fotografie na kvalitním papíře se řadila jen o stupínek níž hned za možností se drahokamů skutečně dotknout. Ovšem metoda jejich zobrazení teď byla pro Kate podružná. Lákal ji samotný příběh, cítila nutkání ponořit se do historie a ze sbírky přehlížených či zapomenutých faktů vydolovat něco originálního.

„Musím už běžet na schůzku, takže ano, nebo ne?“ tlačila na ni Jane. „Mám na to velký rozpočet a nemusím ti říkat, jak je to v poslední době vzácné. Na tuhle sérii článků mi schválili pokrytí jakýchkoli cestovních výdajů!“

„Myslíš tím navíc k tomu Londýnu?“

„Je mi jasné, že ty klenoty nevznikly přímo tam. Takže pro začátek diamantové doly.“

„Jistě,“ přitakala Kate. „To bych mohla jít vážně do hloubky.“

Jane se zasmála. „Věděla jsem, že to oceníš.“

„Děkuju. A děkuju, že sis na mě vzpomněla.“

Následovala rozpačitá pauza.

„Kravaťáci nahoře se snaží prosadit Jocelyn Cassidyovou ze Smithsonova institutu, ale Londýnskému muzeu se ten nápad moc nelíbí. Chápu správně, že se znáš se současnou ředitelkou muzea, profesorkou Wrightovou z Oxfordu?“

„Samozřejmě.“

„Řekla mi, že tvůj výzkum v téhle oblasti nemá konkurenci. A ta poslední věc, co jsi pro mě dělala o Bulgari, byla skvělá. Nezvyklý úhel pohledu, ale to se mi právě líbilo. Bylo to osobité.“

„Umělecký ředitel tehdy trval na tom, že se můžeme bavit jen u oběda. Byly to strašně dlouhé obědy. Den co den jsem vlastně měla jen jeden úkol: jíst těstoviny a k tomu vypít karafu chianti,“ zavzpomínala s úsměvem Kate.

„Obávám se, že tentokrát ti jídlo slíbit nemůžu. Jenom nesmírně cenné klenoty. Tak co na to říkáš? Musíme se rozhodnout rychle.“

Klenoty nevyčísitelné hodnoty... a Londýnské muzeum, pomyslela si Kate. „Mám teď na stole pár dalších věcí,“ přiznala. „Podívám se do diáře a zavolám ti zpátky.“ Ukončily hovor a Jane slíbila, že pošle informace, které o sbírce klenotů má.

Kate se opřela na židli a sepnula si kudrnaté vlasy do culíku. Přitáhla si deku na ramena a usrkávala zbytek horké čokolády, zatímco v duchu sestavovala seznam věcí, které musí udělat, než odjede do Londýna. Je tu ta zpráva pro pojišťovnu pro klienta ze Švýcarska, ta se musí odevzdat do čtrnácti dnů. Po stole měla rozházené fotografie archivních šperků, které chtěla značka Cartier předvést v Paříži na Týdnu módy. Pod nimi byla synopse její práce na postdoktorské stipendium na Harvardu, která měla být hotová za měsíc. A úplně dole ležela hnědá obálka s potiskem stříbrných kapradin, která ukrývala její rozvodové papíry. Musí je Jonathnovu právníkovi podepsat a potom se posunout dál. Všechno už bylo vyřízené – všechno, kromě jejího srdce. Povzdychla si a natáhla se pro obálku, ale potom ruku nechala klesnout. *Později*, slíbila si.

Místo toho sáhla po synopsi a nakrčila nos nad počtem červených poznámek, z nichž každá představovala chybu, kterou musí opravit. Po chvíli se její pohled stočil k několika skicám černým inkoustem, které uchovávala v plastových archivářských deskách, aby je chránila před vzduchem a prachem, než je uklidí zpátky do kartotéky.

Na první skice byly dvě smějící se dívky s hlavami u sebe. Měly na sobě stejné šaty a zástěry, oběma přes ramena visely rozcuchané copy. Druhá skica zobrazovala naparujícího se mladého kohouta a třetí nádhernou směsici růží, prstenů, náhrdelníků, pomerančů a grepů, jednu věc přes druhou, že na stránce sotva zbylo nějaké místo. Na druhé straně stál dětským písmem napsaný nějaký bylinkový recept:

2 lžíce medu

špetka lístků mateřídoušky

mletý pepř

šťáva z čerstvého citronu

(Přidat do vroucí vody nebo čaje.)

Poslední byla skica brože nebo možná knoflíku ve tvaru růže. Květní lůžko a okvětní lístky zdobily drahé kameny. Kate neměla tušení, o jaké kameny se jedná – z černobílého obrázku to nešlo poznat –, ale ozdoba se napohled podobala obrázkům alžbětinských knoflíků, na které narazila při svém výzkumu kvůli doktorátu. Knoflíků, které se nacházely v Londýnském muzeu...

Otočila průhlednou obálku a obdivovala linie štíhlých dívčích paží a jejich volných copů. Obě měly dolíčky ve tvářích a tmavé vlasy – stejně jako Essie, Kate a všichni Kirbyovi. Měl by Noah taky takové dolíčky v buclatých tvářičkách? Celé tělo ji bolelo touhou po malém chlapečkovi, který se nikdy nenadechl. Dlaněmi zatlačila slzy a dál si prohlížela skicu dívek.

Tyto kresby Kate našla mezi Essiinými soukromými dokumenty v kartotéce, kterou zdělila spolu s domem. Její rodiče kresby nepovažovali za víc než Essiiny soukromé malůvky. Koneckonců šlo jen o náčrtky na papíře s úhlednými sloupečky – jako by byly narychlo nakresleny v účetní knize. Essie totiž trvala na tom, že bude pro novou přepravní firmu, kterou založila s manželem, vést účetnictví. Katini rodiče chtěli později ty kresby vyhodit, ale Kate se s nimi nedokázala rozloučit. Ráda si představovala svou prababičku, jak si v mládí ve volných chvílích kreslí na okraje účetní knihy, bujné kudrny zastrčené za ušima, vedle sebe šálek horkého čaje irish breakfast a pohled upřený na rušné loděnice.

Zaslechla pípnutí příchozího e-mailu, položila skici na stůl a klikla myší, aby probudila monitor počítače. E-mail byl od Jane, a jak slibovala, obsahoval i spoustu příloh. Kate jednu po druhé otevřela a pročítala řadu výstřižků novinových článků z roku 1914, které ohlašovaly zahájení výstavy klenotů v novém Londýnském muzeu.